

vendelse af Traktaten, der ligger uden for suverænitetssafgivelsen ifølge tiltrædelsesloven. Tilsvarende gælder med hensyn til fællesskabsretlige regler og retsprincipper, som beror på EF-Domstolens praksis.«

Der ses med andre ord helt klart at være taget stilling til, at Danmark ikke er bundet af afgørelser, som ikke har klar hjemmel i tiltrædelsesloven. Dette er netop kerneområdet for denne sag.

Det afgørende ved forståelsen af grundlovens § 20 er, at enhver form for suverænitetssafgivelse til mellemfolkelige sammenslutninger skal være fastslået »ved lov«. Den nuværende tiltrædelseslov, ifølge hvilken EF's/EU's regler (Traktaterne om Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab) får retskraft i Danmark, omtaler ikke EF-Domstolens politiske domme som en af de »traktater mv.«, der ifølge lovens § 4 kan udøves af fællesskabets institutioner. Da dette, jf. det fra Maastricht-dommen citerede ovenfor, er en ufravigelig betingelse, for at Danmark kan lade sig forpligte, er det hensigten med dette lovforslag at forpligte regeringen at meddele EF-Domstolen, at Danmark ikke kan lade sig forpligte af denne som så mange andre politiske domsafgørelser.

Forslagsstillerne er utilfredse med, at det i EU er EF-Domstolen, som træffer de afgørende beslutninger om, i hvilken retning samarbejdet skal udvikle sig. En lang række domme understreger som beskrevet ovenfor, hvordan EF-Domstolen har tiltaget sig kompetence til at foretage grundlæggende ændringer i de eksisterende traktater for derved at virke for øget politisk integration. Det er uacceptabelt, at folkevalgte politikere skal se passivt til, mens EF-Domstolen træffer de virkelige afgørende beslutninger i EU som i C-176/03, hvor der flyttes kompetence fra søjle III til søjle I, der i sit væsen er afgørende forskellige fra hinanden, jf. nedenfor. Opdelingen af EU-samarbejdet mellem de tre søjler er ingenlunde inferior. Søjlerne II og III er mellemstatslige, og det er suverænt medlemsstaterne, som gennem deres regeringer har magten. Forslagene vedtages i enighed, og EF-Domstolen har kun meget begrænset kompetence over disse. Under det indre marked i søjle I har EF-Domstolen fuldstændig magt

til at fortolke og afgøre retsakter, og det er Europa-Kommissionen, der har eneret til at fremsætte forslag, som oftest vedtages med flertalsafgørelse, efter at Europa-Parlamentet er blevet hørt. Der er derfor afgrundsdyb forskel på, hvem der inden for de tre søjler har indflydelse på udformningen af lovene. Af den grund er det skræmmende, at EF-Domstolen træffer beslutninger om ophævelse af skellet imellem søjlerne.

Som bekendt skulle den nu hedengangne EU-forfatning have smeltet de tre søjler sammen til én, og artikel 271 skulle have åbnet mulighed for, at EU kunne strafpålægge handlinger. Der er en slående lighed mellem denne artikel og den dom, som nærværende lovforslag angår. Artikel III-271 må anses for død efter afstemningerne i Holland og Frankrig. Det forekommer derfor foruroligende, at EF-Domstolen aktivt trodser afvisningen af forfatningen og tænkepausen i EU og med sine dybt politiserende afgørelser medvirker til at indføre dele af forfatningen – uden befolkningernes opbakning. Det er politisk uholdbart i en tid, hvor regeringen har lovet befolkningerne en tænkepause. Og det er juridisk uhæderligt, fordi der hverken er hjemmel i EF/EU-traktaterne eller i tiltrædelsesloven.

På denne baggrund indstiller forslagsstillerne nærværende beslutningsforslag til Tingets velvillige behandling, idet det er håbet, at et samlet flertal klart og utvetydigt vil signalere, at det i EU er politikere – og ikke dommere – der skal bestemme udviklingen, og at Danmark ikke vil lade sig binde af politiske domme fra EF-Domstolen, som går langt ud over, hvad den danske grundlov og tiltrædelseslov muliggør.

Virksomheden af en vedtagelse af nærværende beslutningsforslag vil være, at den danske regering klart meddeler EF-Domstolen, at Danmark fremover vil afholde sig fra at følge decideret politiske domme, som udbygger eller ændrer EF- og EU-traktaternes magtfordeling, in casu altså C176/03. Derfor indstiller forslagsstillerne forslaget til Tingets velvillige behandling og vedtagelse.